

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravištvó (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 171.

V Ljubljani, v soboto 26. julija 1884.

Letnik XII.

Volitve na Koroškem.

„Mir“ priporoča koroškim Slovencem za poslance v deželni zbor sledeče može z naslednim resničnim priporočilom:

Dne 8. avgusta bote stopili na volišče, da volite poslance v deželni zbor. Možje, ktere vam mi priporočamo za deželne poslance, so ti-le gospodje:

I. Za Beljaški volilni okraj: dr. Franc baron Martinec, c. kr. notar v Rožeku, in Karl Kreiner, velikoposestnik v Oberdorfu pri Trebnem.

II. Za Celovski volilni okraj: Martin Štih (p. d. Šlemie), župan v Svetnej vesi, in Friderik Rupper, hišni in zemljišni posestnik ter obrtnik v Celovcu.

III. Za Šmohorski volilni okraj: Janez Šnabl (p. d. Hrepec), posestnik v Zahomeu, in Tomaž Waldner, umetni mizar in posestnik v Vratnej vesi (Rattendort).

IV. Za Velikovski volilni okraj: Andrej Einspieler, upok. profesor v Celovcu, in Franc Muri, župan pri Jezeru.

Te može poznate, saj živijo med vami; pri vsaki priložnosti so se izkazali poštenjake. Vojskovali se bodo pod tisto zastavo, kakor „Mir“. Na ti zastavi pa je zapisano: Vse za vero, domovino in cesarja! Nikomur ne bodo krivice delali, pa tudi ne bodo dopustili, da bi se krivica delala nam. Kdor je veren kristjan, kdor je hvaležen sin slovenske matere, kdor je zvest podložnik našega cesarja, volil bo te može, ki jih tukaj priporočamo.

Nemško-liberalni časnik „Freie Stimmen“ piše liberalnim Nemcem in nemškutarjem: „Kdor nas v tem trenutku zapusti, je izdajavec svojega naroda.“ („Jeder, der in dieser Stunde des Kampfes die Reien verlässt oder durch kleinliche locale Rücksichten schwankend gemacht wird, ist ein Verräther an seiner Nation“ itd.) S toliko večo pravico smemo mi to zaklicati našim Slovencem, ker mi nikomur nočemo delati krivice, ampak hočemo koroškim Slovencem pridobiti le tiste pravice, ki jih

drugi narodi že davno imajo, pravice, ki so nam obljubljene po samem svitlem cesarju in po državnih postavah, pravice silno potrebne, ker brez njih živeti in se ohraniti ne moremo!

Našim nasprotnikom gre le za to, da bi se razširili na našo škodo; nam pa gre za narodno življenje. Nasprotniki hočejo nemško mejo preložiti na Ljubelj in na Jezerski vrh, nas pa vse ponemčiti z nemškimi šolami in nemškim uradovanjem. Mi pa hočemo ostati Slovenci, kakor nas je Bog ustvaril in govoriti tisti jezik, ktereга nam je Bog dal.

Mi hočemo ostati verni sinovi katoliške cerkve; saj mora vsak videti, kdor ni slep, da bolj ko vera peša, slabše je živeti na svetu. Kmečki stan je steber države; pa slabe od liberalcev skovane postavbe so kmeta pritirale skoro že do pogina. Mi hočemo kmečki stan rešiti, mi mu hočemo roko podati in mu pomagati na vse strani. Kakor so kranjski Slovenci sklicali kmetijsko enketo, to je posvetovanje razumnih mož, kteri so našli vse pomočke, s kterim hočejo v deželnem in državnem zboru delati za kmeta; ravno to so sklenili tudi štajarski Slovenci sprožiti v deželnem zboru štajarskem; in to bodo storili tudi može, ki jih vam priporočamo, ako jih izvolite. Slovenci, zapomnite si te besede: „Kdor noče brata za brata, bo dobil tujca za gospodarja!“ Ako nočete voliti teh mož, ki so večidel sami kmetje, kakor vi, ali pa so sinovi kmečkih starišev; — če nočete voliti teh slovenskih ali Slovincem pravičnih mož; — ako rajši volite tuje, od nemških liberalcev priporočene gospode, potem se ne smete pritožiti, da tujci nad vami gospodujejo in ukazujejo, — saj ste sami tako hoteli! Dokler bomo tuje ljudi bolj častili, tujim ljudem več verovali, kakor svojim bratom, ki so z nami ene krvi, tako dolgo bomo zaničevani na svoji lastni zemlji. Kako hočemo, da bi drugi nas spoštovali, če sami sebe zaničujemo? Pravični Nemci sami pravijo, da je to pravično, kar mi zahtevamo, zato bodo pa tudi z nami glasovali, kakor mi glasujemo za nam pravične konservativne Nemce gg. Kreiner-ja, Rupper-ja

in Weidner-ja. Iz tega se vidi, da znamo z Nemci v miru živeti in skupno delati, pa to morajo biti pravi, nam pravični Nemci, ne pa nemškutarji in liberalci!

Kakor mi poštenega Nemea spoštujemo, tako hočemo tudi mi spoštovani biti. Nemeec naj bo gospodar v svojem kraju in na svoji zemlji, Slovenec pa naj bo gospodar v slovenskem kraju in na slovenski zemlji.

Volilni može! Tudi za nas bodo prišli boljši časi; pa le potem, če bomo može, in če se bomo možako potegovali za svoje pravice in za svojo čast!

Zdaj imate priložnost, da pokažete svoje moštvo: Naši nasprotniki bi najrajši videli in delajo na to, da bi koroški Slovenci ne imeli nobenega poslance v deželnem zboru; potem bi lahko govorili in se hvalili, da je Slovencem na Koroškem že odklenkalo, da Slovenec na Koroškem nima ničesa več govoriti. Vi pa bodite može in volite z enim glasom možake, ki jih vam priporočamo, v deželni zbor. Če bote stali trdno ko skala in pri volitvah zmagali, potem bo prišlo slovensko ime tudi na Koroškem v čast in veljavo, kakor je že davno po drugih deželah!

Še nekaj: ne cepite glasov! Če prav kteremu iz vas ta ali oni priporočenih mož ni po volji, vendar naj ga voli. Volite vsi enako in brez razločka nasvetovane može. Le tako je zmaga mogoča; kakor hitro pa se vaši glasovi razcepijo, ste že zgubljeni!

Pridite vsi! Ura enkrat zamujena, ne vrne se nobena. Bog daj srečo!

Kakor si bote postlali,
Tako bote ležali!

Vatikan in Kvirinal.

(Konec.)

Odkar se katoliki ne vdeležujejo volitev v državni zbor, začeli so rudečkarji spoznavati, da jim primanjkuje moči, s katero bi krotili različne stranke.

LISTEK.

Maroniti na otoku Cipru.

Ako pride potnik od Nikozije in se obrne proti severo-zapadnem delu otoka, naleti po nekterih urah hodá pet vasi, Carpasia, Assomatos, Gambili, Cormahiti in Santa Marina; hiše se kopičijo krog neznatnega cerkvenega stolpa; slamnate strehe in na pol razpale hiše kažejo splošno bedo. Da zares, revščina je tu doma! Mislil si li potnik, da so bivalci teh vasi ako bi cerkev stoječa ob brdih gorovja ne govorila, da je ondi zavetišče, kjer molijo vaščani in iščejo tolažila. V teh vaseh, najbornejših na celem otoku, biva vse katoliško bivalstvo ciprsko; zdi se, da živi čisto ločeno od sosedov. 1000 do 1200 Maronitov biva tu, ki živé prav tako, kakor velika skupna družina; ljudje so vljudni, odkriti, verni, vedno kazoči Grkom, svojim prevzetnim sosedom, vzgled lepih, starodavnih čednosti.

Zanimljiv je ta narodič; zanimlivejša je še njegova zgodovina, ki mora vzbuditi v nas sočutje zanj.

Naselili so se na otok Maroniti l. 1192; slušali so klic Vida Lusignanskega, kralja Jeruzalemskega, ki je bil kupil otok od Riharda levosrčnega. Bilo jih je 60.000, ki so ustanovili 62 vasi, med njimi tudi pet, ktere smo gori bili omenili; vabile so jih obširne pravice, ktere so jim ponujali od vseh strani. Naselbina je bila srečna in se je razcvetala pod kralji hiše Lusignanske, kterim je tudi pošteno služila. Ko se je boril Ludovik I. za sv. dežele, mu je dajala vtrjenih vojakov; ti so mnogo pripomogli k njegovim zmagam.

Po končanih križarskih vojskah so zopet začeli Maroniti mirno živeti in se pečati s poljedelstvom, v miru so vživali pravice in prostosti. Pa prišli so pod benečansko oblast ter so izgubili važnost. Leta 1570 prišel je otok Turkom vlast; tedaj so imeli Maroniti le še 33 sel, ki so se kmalo skrčila na pičlo število 19. Nova vlada je kruto ravnala; ter je premenila prijazen in rodoviten otok v puščavo; mesto lepih hiš si opazil kup razvalin.

V tem času je vladal na otoku strah. Žene, starčki, otroci so padali pod mečem. Cerkve so razdirali in pustošili polja. Trumoma so zapuščali katoličani vasi ter bežali z ženo in otroci. Begali so kakor plaha žival, ktero preganja kruti lovec; isti

kruti lovec je bil Turek. Nekteri hoteč se rešiti so prestopili k grško-vzhodni veri; večidel so pa stopili na ladijo in poiskali prejšnjo domovino, Libanon. Malo jih je ostalo na otoku; tem pa se je godilo grozovito. Turek jih je mučil, Grk zaničeval in mu jemal premoženje; zašli so v veliko bedo. Da niso imeli žive, blažilne vere, kako bi mogli prenašati britko osodo? Pomoči niso mogli pričakovati od nikoder. Še škofa niso trpeli v njihovi sredi, da bi jih podpiral in tolažil. Hotela je celó turška vlada katoliško ljudstvo spojiti z razkolniki ter jih postaviti pod sodno oblast grških škofov.

Nekaj strahovitega je bilo za katoličane, da so morali biti podložni grškim škofom. Turška vlada se ni menila nič za to, kako izvršujejo ti nadpastirji svojo oblast; ker jih nikdo ni nadzoroval, zato so jo izvrševali prav s krutim nasilstvom. Porta jim je prepustila n. pr. pravico, nalagati davke in jih izterjevati; pustila jim je pri tem popolno prostost, zahtevati od svojih vernih desetino, zahtevati toliko, kolikor so potrebovali. Da bedno ljudstvo, komu bi srce ne strepetalo pri tem premišljevanji? Prositi ni si smelo pomoči od Turkov, sicer so te metali v temne ječe. Do najnovejših časov so imeli Grki celo vrsto ječarjev in iztirjevalcev; ti so imeli nalogo, prete-

To silo in moč so želeli dobiti pri katolikih. A katoliki ne morejo ločiti socialne reforme od zahtev sv. sedeža. Ta pa zahteva, in v sedanjih razmerah mora zahtevati svojo suvereniteto, brez katere papež ne more uspešno opravljati svoje službe. In da papež res zahteva svojo prejšnjo oblast, spričuje okrožnica 24. marca 1884. „Ne sili nas želja po gospostvu ali deželi (da branimo cerkveno posest), kakor nekteri brezpametno in nesramno trdijo, temveč naša vest, slovesne prisega in cela vrsta vzgledov naših prednikov, ki so se odlikovali z močjo in svetostjo ter se z vztrajnim pogumom potegovali za svetovno oblast“. In kdo drugi je spodkopaval papeževo oblast, kakor ravno ti rovarji, ki sedaj iščejo pomoči pri katolikih?

In kdo vlada sedaj Italijo? Možje, ki so hrambo podirali altare in prestole ter grabili dežele, a pri vravnavi in upravi dežele pokazali veliko nezmožnost. Sedanjih laških državnikov ne vodi blagor države, ampak le osebna in pokrajinska korist. V zbornici ne najdeš vladne stranke in opozicije, kakor pri nas. „Na tilniku nam sedi“, tako piše Zocchi, „srečna oligarhija, ki se krčevito drži krmila države; nasprotna stranka bi jo rada odstavila, toda ovira jo preprič v lastni hiši“. Sedaj sedi na krmilu Depretis; nanj prežé: Nicotera, Baccarini, Zanardelli, Crispi in Cairoli, ki so vsi dali besedo, da oživé levico in razrušijo vez, s katero je Depretis skrpal obe stranki. V glavnih načelih so si ti možje enaki, le gledé srčnosti se razlikujejo.

In kakošna je razmera med strankama? Desnica je prenesla kraljevski sedež iz Florence v Rim ter po mnenji laških „domoljubov“ postavila temeljni kamen novemu državnemu poslopu. Levica pa ji hoče škodovati s tem, da ji očita umazana sredstva, katerih se je posluževala pri nezakonskem porodu Italije unite, kar gotovo ni v čast laški zbornici.

Toraj: zakonita in resnična Italija ste si nasproti. Narod se ne ogreva za politične naprave. Da je temu tako, navesti hočemo misli dveh uplivnih mož. 25. nov. 1883 je govoril v Neapolju prejšnji minister Zanardelli med drugim to-le: „Naši politični pogoji, katerih več ne ogrevajo visoki idejali, ne oživlja verska gorečnost in se ne naslanjajo na plamen močnih pohleпов, pahnili so nas v tako skeptično malomarnost in škodljivo zmeno, da hrepenimo po čimer-koli, da bi nas le otelo popolnega razpada. Kar mene zadeva, želim, da bi bila moja sodba pretirana in napačna. Ker pa sem o njeni resnici in odkritosrčnosti popolnoma prepričan, ponovim besede Dante-jeve (Inf. 3, 46):

„In upa ni, da smrt bi vzela uboge,
Od dne do dne življenje njih je slabše,
Zavidajo da vse, hude nadloge.“

Enacih črnih misli je bil tudi letošnjo spomlad v Bielli umrli Quintino Sella. „Kako žalostna je primera“, pisal je 7. avg. 1882 svojemu prijatelju Karlu Pisani-ju, „med sedanjimi resničnimi razmerami in idejalom, ki smo si ga vstvarili pričetkom narodnega prebujenja, ko so se združevali razkosani deli domovine. V letih 1870 in 1871 sem upal, da bode Rim kot stolica domovinski idejal ne le uradno potelesil, temveč tudi pri volileh. Zdelo se mi je nemogoče, da bi mogli v Rimu živeti, a vendar se ne spominjati preteklosti in odgovornosti, ki jo ima živeči rod pred sodnjim stolom zgodovine;

ker opravičevati se ne moremo več s sramoto ptujega samosilja ali duhovskega zatiranja.“

S takimi razmerami naj bi se toraj papež sprijaznil? More li papež pripoznati zedinjeno Italijo, tako, kakoršna je? V Rimu ne moreta biti dva vladarja, in pravi, zgodovinsko opravičeni je le papež.

Najboljše se zreali politični razdor laške države v zbornici. Palača Montecitorio v Rimu, kjer zborujejo poslanci, podobna je babilonskemu stolpu. Vsled malega prestopka „krabinierov“ odstopiti je moralo ministerstvo. Novo ministerstvo je prejšnjemu na las podobno. Sedanji minister pravosodja je oni mož, ki je rekel nedavno v zbornici: „Kavinci, luterani, katoliki ali mahomedani: vsi so enaki v državi. Država ne vé in ni ji treba vedeti, je li papež pri nas“.

4. aprila je bil izvoljen predsednikom zbornice poslanec Biancheri. Ker pa je pentarh Cairoli želel doseči to čast, hotel je ohladiti svojo jezo ter je sklicel v Neapolj svoje somišljenike. Zanardelli in Crispi sta izostala, a toliko bolj so ropotali proti ministerstvu ostali trije: Cairoli, Baccarini in Nicotera.

Žalostne razmere v zbornici dobro opiše liberalna „Libertà“: „Sedaj smo v dobi propada. Čemu ne bi tega pripoznali? Vedno rastoči propad med zbornico in narodom nas zelo vznemirja. Govori poslancev se razlikujejo od čutil vseh drugih stanov: Meščanov, kupcev, obrtnikov, kmetovalcev, delavcev. Kar je morda v zbornici zanimljivo, ne vzbuja sočutja v sredi naroda. Ako se ne najdejo zdravila, nastopi gotovo popolen propad“. „Nikdo ne veruje več“, opomni „Fascio“, „na parlamentarično delovanje; vse stranke životarijo od dne do dne. Vsem grení delo utrujenost, zoprnost in nevolja; nesramen počitek, ostudna nemarnost in cinična malomarnost; to je podoba moderne Italije!“

„Kmetijstvo in obrt“, pisal je Sella svojemu prijatelju, „na podlagi prostosti, napredujeta dobro. Zadostujejo pa li materialne koristi?“

Dà, duševne koristi so v prvi vrsti. In koliko za te skrbé možje v Italiji, pové nam že ta-le vzgled. Na Neapolitanskem vseučilišču predava cerkveno zgodovino profesor, ki se je poročil z luteranko, ne ozirajoč se na duhovsko čast. V kakem duhu Raffaele Mariano zgodovino uči, lahko je uginiti. Celó liberalna „Rassegna Nazionale“ imenuje ta čin uradno tiranstvo na polji poduka.

In kaj je z garancijsko postavo? Ta ima veljavo le za Kvirinal, in ne tudi za Vatikan. Vlada je hotela ž njo potolažiti le druge vlade zastran papeževe prostosti. Toda že 10. jan. 1882 je naznanil Mancini laškemu zastopniku v Berlinu, grofu Launay-u, da je to vprašanje „d'ordine interno“. Vsa zagotovila zbornice in diplomacije so toraj prazna.

Veseliti se moramo, da imamo v Evropi moža, ki gospodom državnikom govori resnico v obraz, in ta je: Leon XIII. Gambetta je pri neki priliki zaklical: „Klerikalizem, ta je sovražnik“. Leon XIII. pa je strgal krinke z obraza sovražniku vere in omike, cerkve in države in zaklical: Prostopadstvo, to je sovražnik.

H-t-b-r.

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. julija.

Notranje dežele.

Novica v „N. fr. Pr.“, da se *Hrvatje* ne mislijo vdeležiti vožnje v zlato Prago, ker so ondi Madjare tako gostoljubno sprejeli, pravi „Politik“ v uvodnem članku, kjer tudi ob enem dr. Starčevića oistro prijema, da je zlagana, cela od konca do kraja. Res je sicer, da se od Starčevićancev silno za to agitira, da bi gledališni vlak v Prago izostal. Vendar pa Starčević tudi ne more z glavo skozi zid — vsaka stvar ima svoje meje. Narodna stranka, vsaj ne bode več malomarno gledala, temveč potrudila, da se bode vlak odpeljal, kakor je bilo to prej osnovano. Žalostno za Hrvaško, če bi se dala toliko strahovati od enega samega človeka, da bi začela krhati spoznavljanje, ki je do sedaj vladalo med Čehi in Hrvati, zato ker so Čehi gostoljubno sprejeli Madjare. Prav gotovo bo ta gostoljubnost in iz nje izvirajoča hodočnost za Slovake in druge po Ogerskem živeče Slovane bolj pomenljiva in jim bo več koristila, kakor pa Starčevićovo smrtno sovraštvo.

Nemški listi, ki se pa ne čutijo dobro pri spominu, da je velika Avstrija, ktere večja polovica so Slovani, njihova prava domovina in ne Nemčija, po kateri se tako zaljubljeno ozirajo, kakor Izraelci iz puščave po obljubljeni deželi, godrnjajo zavoljo *slovanskega potovanja*. Tako „Bohēmiji“ ni všeč, da iz vseh slovanskih pokrajin prihaja toliko in tako napolnjenih gledaliških vlakov v zlato Prago, kjer se vrši pobratimija med Severo- in Jugoslovani, ter vpraša, če li morda ni prav, da tudi Nemci obiskujejo svoje brate. O prav je, dokler se to vrši v okvirji črno-rumenem. Kedar se pa bratovščine začno piti v Lipsiji in Nürnbergu, pa to ni nič več prav, pošteno pa že celó ne! Slovanom v Pragi ni še na misel prišlo, da bi se bili smatrali za člane kake druge države, kakor avstrijsanske, Nemci pa to povsod delajo, tako v Ljubljani, v Gradci, na Dunaji, kakor tudi v Pragi. Črno-rumena, cesarska zastava se jim že gnjusí, zato pa s ponosom in navdušenjem pri vseh svojih slovesnostih razobešajo črno-rudečorumene (pruske). Mar li je to kaj družega, kakor židovska predrznost in nesramnost! Naj bi se že vendar enkrat takim izdajalnim grobokopom resnost pokazala!

Poročali smo že o neslanem škandalu, ki ga fakijski *Dunajski ljudski učitelji* sedaj le za počitek in razvedrovanje po Nemškem, zlasti pa v Lipsiji in Nürnbergu napravljajo. Kaj pa k temu pravijo avstrijski Nemci, t. j. Nemci, katerih še ni sram Avstrije za svojo pravo domovino pripoznati. Nemci, kar jih ima še pošteno avstrijsko čuteče srce, in teh, hvala Bogu! še ni ravno tako majhno število, se sramujejo veleizdajškega postopanja Dunajskih učiteljev. V več nemških listih se lahko čita tako odločno obsojenje izdajalskega dejanja, kakor v slovanskih. Želijo bi, da bi tudi visoka vlada svojo besedo izrekla. Res je (Lev ne lovi muh), vlada ne more in ne sme malenkostno vsake nespametne izjave vradno zavračati, a pri takih škandalih, ki ga delajo zdaj Dunajski učitelji, ki so ga delali n. pr. v nemškem Gradci z razobešanjem pruskih zastav, ali v Slov. Bistrici z očitnim zasramovanjem avstrijskih itd., bi pa visoka vlada po naših mislih ne imela rok križem držati. Res ni naš poklic visoki vladi naukov dajati, ter se tega tudi ne predrznemo, pač pa javno mnenje priobčevaje potrditi in to tudi s tem storimo ter naravnost povemo, da ljudstvo je zaradi take potpepljivosti zbegano, ker si ne more pojasniti, kako da se taka izdajalska dejanja puščajo brez vse kazni in graje.

V *moravskem deželnem zboru* so imeli 24. t. m. vroč dan. Na dnevnem redu bila je de-

pavati in v ječo metati one, ki niso plačali davkov. Potem se dá lahko soditi, kaj so pretrpeli nesrečni Maroniti, nepoznavajoč niti milosti niti varstva, dani v oblast neusmiljenim sovragom. Ako so se uprle grške pokrajine in niso hotele plačati davka, so morali storiti to zanje Maroniti. Kdor ni izročil desetine, temu so pretili z ječo in palico. Zapirali so jim celó cerkve, kakor bi jih hoteli oropati tudi zadnjega zavetišča.

V taki bedi so živeli ti katoliki, na ustajo pa nikdar niso mislili; živeli so tako, kakor njihovi očaki, mirno, čednostno. Z ginljivo udanostjo so prenašali zaničevanje in pestenje, le kterikrat so se obrnili za pomoč do Francoske, ktere v nadlogah nikdar niso nehali ljubiti, vezala jih je stara vez prijateljstva.

Povedati bi še bilo, da so bili pod turško oblastjo revnemu ljudstvu očetje Frančiškani iz sv. dežele zares dušni očetje, delili so ž njimi kruto osodo; krševali so otroke in delili tolažila v smrtni uri.

Leta so tekla, spremenilo se ni nič, stan se nič zboljšal, Grki so jih še nadalje stiskali in preganjali. Ob glavnih praznikih so zapirali cerkve; ako so se upali duhovniki povzdigniti glas proti taki nestrp-

nosti, so jih topli do smrti. Tako se more skoraj reči, da so bili maronitskemu ljudstvu hujši sovragi Grki, sosebeno pa škofje, kot fanatiški Turki; neutolažljiv srd in neugasljivo sovraštvo jim je vladalo v sreih. To hlapčevstvo je trpelo nad 300 let; bila so to leta bede in obupa, polje se je zanemarjalo, število sel se je krčilo. L. 1704 bilo jih je le še 10, ki so se skrčila na 5 danes še obstoječih.

L. 1845 skušal je francosk konzul priboriti Maronitom prostost in posrečilo se mu je; se vé da je ostalo vse bolj na papirji. Visoka porta je določila, da nimajo grški škofje več duhovne oblasti nad njimi; škofa jim je postavila maronitskega vladiko na Libanu. Časi so se nekoliko zjasnili, bivalstvo je upalo srečnejše dobe. Hrepenela je čreda videti svojega bivšega dušnega pastirja. Ta pa je prišel jih obiskat še le v maju l. 1848, da je vzel v posest škofijo. Imel je žalosten posel, spoznal je, da so Maroniti še vedno žrtva grških škofov. Uložil je ugovor proti takemu početju pri francoskem konzulatu, ter se je povrnil v Libanon; drugič je šel obiskat podložnike na Cipru še le l. 1867 in tretjič 1871.

Našel jih je vedno v bedi, vedno zatirane; za šole ni nikdo skrbel, cerkve so kazale isto revščino

in nagoto. Naj bi pa duhovniki pomagali ljudstvu, bi kdo ugovarjal? Duhovstvo se je borilo proti nasilstvu, a zastonj. Metali so altare v prah, duhovniki so jih postavljali z lastnimi rokami, a bili za to tepeni do krvi. Opravljali so svojo dolžnost sveto, kot zvesti varhi in branitelji najdragocenišega daru sv. vere; a v tako žalostnih napravah niso mogli uspešnega storiti.

Hvala francoskemu konzulatu, da se je začelo na bolje obračati; on pazi, da ljudstvo ni več odvisno od grško-razkolne duhovščine. Turki in Grki postajajo pravičniši, dobrohotniši; upati je, da se vrne polagoma mir v opustošeno duhovnijo. Kolikor časa da se bode ljudstvo, ta mal narodič ohranil, kdo vé? Znabiti kmalo izgine iz površja Ciprskega otoka.

Danes obdelujejo maronitski seljani mirno svoja polja. Hude sledi je zapustila bridka osoda pri teh možeh; umaknili so se sili v gore, kjer živé, na zapuščenemu kraju otočnem, revno; nimajo druge dedšine zapustiti svojim otrokom, kot opomin strahovite preteklosti, ki je zdrobila njih rod.

F. R.

bata o volitvi grofa Schönborna, ki se ni še dognala. Dr. Fanderlik je izvrstno govoril in točko za točko krivičnega sumničenja pobijal in zametaval. Levičarji so svojo krivičnost menda spoznali in so se med seboj posvetovali. Če tudi bi se Schönborna volitev zavrgla, bo vendar-le zopet iz novega izvoljen. Velikoposestva se nagiba na obe strani, vendar pa se je nadjati, da bo večina proti liberalcem.

Na **Predariskem** imeli so volitve v deželni zbor na 23. t. m. Izvoljen je zopet doseđanji glavar grof Belrupt s 246 glasovi. Posebno vroč je bil vojni boj v Bludencu, kjer je zmagal liberalni župan Wolf s 171 glasovi proti konservativnemu župniku in bivšemu poslancu Jehliju, ki je 166 glasov dobil. Temu nasproti zmagala sta pa v Dornbirnu konservativca Adolf Rhomberg in Martin Thurnher s 470 glasovi vsak proti liberalcema Waiblnu in Maierju, ktera sta po 360 glasov dobila.

Vlada grofa Taaffeja, če tudi za Slovane ni Bog ve kaj in koliko naredila, zasluži vendar-le naše priznanje že zaradi tega, ker je liberalno levico ali fakijske liberalce tako oslabila, da so popolnoma na razpadu. Kakor hiša lahkomisljenega gospodarja po malem začne razpadati, dokler se v teku časa popolnoma ne zgrudi, tako se godi fakijski levčarski stranki. Pet let časa bilo je zadosti, da je razdajala nekdanjo tako mogočno stranko, ktera je imela po vseh mestih toliko fanatičnih privržencev, (da je celó čevljarski učenec ponosen bil na to, ako se je učil pri mojstru, ki je pristašem tiste stranke čevlje delal). In danes, kakošna je? Edinost njena ponehuje; nekaj njenih malikov čaka dan na dan priložnosti, da bodo preskočili v vladen tabor. Drugi in to tisti, ki so še mlajši in imajo še bolj ojstre zobe in manj kosmata ušesa, poprijeli so se pa z dušo in telesom velikonemške ideje in so tako kar čez noč iz nekdanjih stebrov ustavoverne vlade avstrijske postali izdajalci svoje domovine, za ktero so nekdanj postave kovali. Kredit, kolikor ga je ta stranka med ljudstvom poprej imela, je zginil, in kar ga ima še sedaj, ni vreden nič; kajti še toliko ga nimajo, da bi na svojo roko smeli politiko uganjati, kakoršno bi se jim poljubila. Tako jih je nekaj, ki so za to, da bi se pod to vlado ne vdeleževali več državnega zbora. Naj le storé, ako jim ugaja, bodo že videli, kaj jim bodo volileci na to rekli. Vse to pa je moralo tako priti, kakor je, ker se je levčarska stranka s svojo krivično politiko pregrešila nad nami in sama nad seboj. Vsaka krivica se sama maščuje!

Vnanje države.

Spomenica, ki jo je **srbska vlada** izročila zastopnikom Avstrije, Nemčije in Rusije, v Belemgradu in Sofiji, ima tri dele. V prvem razpravlja, v temeljuje in dokazuje pravico, ktero ima Srbija do otoka Bregova v reki Timok ob Srbsko-bolgarski meji. Druga točka obdeluje pritožbo o bolgarskem postopanju v tem oziru; tretja se pa spominja srbskih begunov na Bolgarskem, ki so mejo prestopali in na Srbsko po živeč hodili ropajoč ga. Konec tedna, toraj danes morda se bo zadeva že dokončala; Srbi in Bolgari bodo zopet lahko mirni — ako jim bo všeč. — Po Srbiji živeči dopisniki ruskih listov silno lažejo v svojih poročilih o Avstriji in njenem postopanju na Balkanu. Nedavno je poročal tak dopisnik, da se Avstrija za napad Soluna in Stare Srbije že pripravlja in je le zaradi tega nastavila svoje trdnjave po Bosni in Hercegovini, da ji bo lagje tje doli priti. Da mora biti Avstriji naloga svojo trgovino do Soluna razprostrti je očitno, ako ji Bosna hoče biti na korist; da bi se bile pa trdnjave po Hercegovini iz tega namena postavile, je pa bosa. Trdnjave ondi niso družega, kakor stražnice bolj vrste in te so v podporo vojakom preganjajočim roparje.

Rusija je svojim po **Bolgariji** službovajočim častnikom in agentom ukazala, da se kratko in malo ne smejo kar nič vtikati v notranje politične zadeve. Ravno tako Rusija s popolnim porazumljenjem postopa z drugimi državami v bolgarsko-srbskem razpornem vprašanju. Vse to je dober dokaz, da po ruskih strogonarodnih novinah drug veter vleče, kakor pa po ruskih vladnih in dvornih krogih.

Angleški narod je na svoje kramarske lorde zaradi zavržene preosnove volilne postave tako hud, da je na svojih taborih, ktere je v soboto po vsih večjih mestih iz tega namena napravil, sklenil resolucijo, da naj se preosnuje sedanja zbornica përov (očetov velikašev, gosposka zbornica), ker pravijo, da ni za nič! Nekteri so pa celó zahtevali, da naj se ta zbornica popolnoma odpravi, ker ni za družega, kakor narodu na škodo!

Amerikanski bivši poslanec na nemškem dvoru v Berolinu, **Msr. Sergeant** prišel je iz Berolina domu, kjer so ga radovedni častnikarji kar obsuli in popraševali po tem in onem. Sergeant je pri tej priložnosti neki Bismarka tako črnega naslikal, da si še amerikanski listi niso upali njegove karikature prinesiti. Sergeant trdi, da bo Bismark še mnogo-krat prišel navskriž z trgovinskimi interesi severne Amerike in da tudi njegovemu nasledniku v Berolinu ne bodo rožice cvetele, če tudi je Mrs. Kassan diplomat in nič družega. Sergeant ob enem omenja kako slaba da je severna Amerika na morji v primeri z drugimi državami in kako na žalosten način da je to svojo slabost svetu kazala nasproti Nemčiji letos o znani Lasker-jevi zadevi. Vsaka druga država bi bila Bismarkovo nesramnost z orožjem v

roci zavrnila, Amerika je pa vse potrpeła. Po mislih Sergeantovih je to znamenje slabega severo-amerikanskega brodograja in temu se mora opomoči. Iz tega je razvidno, da ima Mrs. Sergeant vse druge nazore o bodočnosti Amerike, kakor pa predsedniški kandidat Mrs. Baine, ki je svoj program le na mirno življenje in kupčijo oprl.

Iz **Tamatave** na otoku Madagaskar se poroča, da so dogovori med Francozi in urojenci ondi popolnoma prenehali in se bodo z novega začeli bojevati. Francozi so zahtevali od Hovasov, da se jim pripozna pokroviteljstvo na enem delu otoka, vrh tega pa izplača vojnega odškodovanja tri milijone frankov. Vrh tega morali bi pa Hovasi še posebej odškodovati vsakega ptujca, ki je ondi kaj na škodi bil. Hovaška kraljica se je v oči gled tega vsega zopet za boj odločila in se hoče rajši braniti kakor pa toliko svoto plačati. Francozi ondi nimajo mnogo več nego 1000 mož ob nabrežji na razpolaganje.

Izvirni dopisi.

Cerklje na Gorenjskem, 24. julija. (Požar.) Včeraj okrog 11. ure dopoldne nam je žalostni glas zvonov iz farnega zvonika naznanil, da v obližji gori Gorelo je v Lahovičah, veliki vasi fare Cerkljan-ske eno uro od farne cerkve oddaljeni, spadajoči v okraj Kamniški. Dvanajsterim posestnikom vpepelil je neusmiljeni ogenj hiše in druga gospodarska splotja, dvema pa so hiše sicer ostale ali drugo jima je vse pogorelo. Ker so bili ljudje večidel na polji, so le malo svojega imetja rešiti zamogli. Zgorelo je veliko voz, sena, detelje, žita, kakor se mi je pripovedovalo tudi nekaj telet in svinj. Najbolj žalostno pa je, da je tudi neka 66 let stara ženica postala žrtev pogubonosnega plamena. Sirota je hotla še nekaj svojega imetja iz hiše rešiti, toraj se podá, akoravno so ji vsi branili, v že gorečo hišo, pa v tem trenutku jo ogenj podsuje, vkljub vsem prizadevanji je ni bilo mogoče več rešiti, v ognju je našla smrt. Tolažilno je to, da je bila ženica pred nekterimi tedni močno bolna in s sv. zakramenti previdena.

Gotovo pa se bi bil ogenj po obširni 70 hišnih številkih broječi, večidel s slamo kriti vasi, še bolj razširil in večo škodo napravil, ko bi ne bilo pomoči o pravem času. Pa hitro so bili na kraji nesreče čvrsti zgornji Berničani s svojo brizgalnico in gosp. župan Andrej Vavken z novo močno Cerkljan-sko brizgalnico, kmalo potem so pa tudi vrli sosede Št. Jurčani s svojo brizgalnico prihiteli. Skupnemu, trudapolnemu delovanju se je posrečilo ogenj omejiti. Posebno pa se mora še hvalevredno omeniti prizadevanje g. Vavkena. Komaj je krog 11. ure zaslišal glas zvonov oznanjujočih nesrečo, hitro je vpregel svoje čile konje, se vsedel s svojimi hlapci in delavci na brizgalnico in dirjal na kraj požara. Tu je toliko časa vstrajno deloval in zapovedoval, da je bil ogenj pogašen in sleherna nevarnost odstranjena.

Hvalevredno moram tudi omeniti Mengiških žandarjev. Ne le da so iz Mengiša hitro skoraj dve uri daleč na mesto nesreče prihiteli, ampak so tudi trije celi popoldne za red skrbeli in ljudi k delu prigovarjali in priganjali, in potem so vsi trije še celo noč stražili, da se ni kradlo ali kaka druga nesreča pripetila.

Zavarovani so bili, kakor se mi poroča, razun enega ali dveh vsi pogorelci, toda le za neznatne svote, ktere s škodo, ki jih je zadela, niso v nobeni primeri. Goreti je začelo v Tomažinovi šupi. Kako je ogenj nastal, se za gotovo ne vé, občno mnenje pa je, da je zapalil nek postopač, kteremu je po gospoda potepuha mnenji gospodinja premalo miloščine podelila. Sploh je pa tu na Gorenjskem postopačev in potepuhov, kmečkih in gosposkih, znanih in neznanih obrazov vse polno. V nedeljo mi je pravil nek krčmar, da sta dva taka postopača pri njem žganje pila in rekla, da sv. pismo prodajata, zraven sta pa zabavljala čez katoliško vero in duhovne. Ko jima je pa krčmar, pošten mož, povedal, kar jima je šlo in opomnil, da vsak čas žandarjev pričakuje, sta se prestrašila in jo hitro naprej popihala. Naj bi cesarska vlada takim postopačem in klativitezom malo bolj oestro na prste stopala, gotovo bi po deželi ne bilo toliko nesreč. V naši fari imamo zdaj v teku treh mesecev tri grozovite požare, razumljivo je, da je ljudstvo vse zbegano in preplašeno.

Na Dovjem, 23. julija. Mi smo s tržnim vlakom, ki o pol enajstih v Ljubljano prihaja, o pol sedmih zvečer pa odhaja, prav zadovoljni. Za nas, ki smo toliko let take zveze želeli, je novi vlak, kakor nalašč.

Sicer bi nič ne rekli, ko bi eno ali tudi dve uri jutraj pred hodil; ali vodstvo tudi ne more vsim vstreči. Če bi pa kdo zgodaj rad v Ljubljano prišel, naj pa z jutranjim vlakom gre, bo pa še lahko k sv. maši šel, kar bi doma ne mogel.

Iz Celja, 25. julija. Včerajšnja volitev v II. razredu se bo morala gotovo zavreči, če ne bo slavna vlada Slovencev pripoznala večine. Kakor smo že poročali, je komisija našela nemškutarski stranki 47, slovenski pa 43 glasov. Toda med onimi 47 glasovi sta dva, ktera bi se bila po pravici morala prišteti Slovence. To pa tako-le: Mica Bračič iz Zgornje Hudinje, je dala pooblastilo že pred nekim časom naši stranki. Toda v noči pred volitvijo prihruje cela truma nemškutarjev v njeno stanovanje, sirota se dá premotiti in podpiše novo pooblastilo za nemčurje. To se je zgodilo 23. julija ob polu desetih zvečer. Drugo jutro — 24. julija ob 8. uri pa prekliče ona pooblastilo in napravi novo za Slovence. Ko se pri volitvi prekliče njeno ime, pokazeta Slovenec in nemškutar njeno pooblastilo, oboje datirano od 24. julija. Komisija prizna pravico od nemškutarja pokazanemu pooblastilu, dasiravno je slovenski pooblaščenec razložil, da je le njegovo pooblastilo v resnici od 24. julija, nemškutarsko pa od 23. julija, in dasiravno je prišla Bračič sama pred komisijo, ter povedala, da je ta izjava slovenskega pooblaščenca resnična. Po pravici bi toraj morali imeti Slovenci že 44, nemškutarji 46 glasov. Celó podobni slučaj se je pripetil z drugim pooblastilom gospe Dörflingerjeve, iz Spodnje Hudinje — toraj 45 glasov na slovenski proti 45 na nemškutarski strani. Brez vsakega vzroka pa je komisija ovrgla pooblastilo dedičev nekega pred kratkim umrlega Golavšeka iz Griž, dasiravno so bili vsi pravilno podpisani — toraj že 46 slovenskih proti 45 nemškutarskim glasom. Brez vse pravice je komisija ovrgla še neko drugo pooblastilo iz Celjskega mesta, ktero bi moralo obveljati vsled odločbe visoke vlade od 6. marca 1884. Toraj 47 slovenskih proti 45 nemškutarskim glasom. Sam Bog si ga vedi, zakaj niso hoteli dati pri Celjski sodnji Jožefu Ledniku dekreta, da je res oskrbnik znorelega Ant. Jezernika, ki je za ta dekret neprenehoma prosil; Jožef Lednik ni smel Slovencev voliti; z njegovim glasom bi imeli mi celó 48, nemškutarji le 45 glasov. Še več drugih slučajev bi mogli naštet, ki očitno dokazujejo, kolika krivica se je delala slovenski stranki pri včerajšnji volitvi. *)

Danes pripoveduje celo mesto, kako je nek znani nemški agitator Slovenceu ponujal petak, če potegne z nemškutarji ali če vsaj ne gre k volitvi. Ko mu slovenski poštenjak reče: „Gospod, kaj mislite, da bom jaz za Vaš petak svoje poštenje prodal“, se mu nemškutar izmuzne, rekoč: „Vsaj Vam ne ponujam petaka zato, da za nas volite, temveč za aro, da mi deske pripeljete iz žage.“ Glejte ga no zvitega lisjaka. — Nemškutarji naj se toraj nikar ne veselijo preveč svoje zmage, še eno tako zmago, in propadli so za vselej.

Pri današnji volitvi v I. razredu so zmagali liberalci. Da je gosp. opat zopet volil nemške liberalce, se razumeva samo ob sebi. Marsikdo bo znabitel rekel: Je li to mogoče? Da, naj bi tako ne bilo! In naj bi se zgodilo ne bilo, bi tudi jaz ne verjel.

Iz Celovca, 24. julija. V naglici Vam naznanim izid do sedaj znanih volitev volilnih mož po deželi. V Velikovškem okraji (Velikovec, Kapla, Pliberk, Doberlaves) so narodno volile občine Prevalje, Ruda, Vovbre, Libuče, Blato. Ker smo se ravno za te občine največ bali, smem toraj že izraziti opravičeno upanje, da v Velikovcu gotovo zmagamo. O zmagah nasprotnikov v tem okraji še nismo ničesa slišali; kakor zdaj kaže, bodo nemškutarji še 20 glasov težko vkup spravili. Med Slovenci velika navdušenost, še kmetje so vsi veseli!

V Celovškem volilnem okraji (Borovlje, Celovec, Trg) smo do zdaj zvedeli: V Medborovnicah so naši popolnem zmagali, akoravno je občina v rokah zagrizenih nemčurjev. Narodni bratje Sablačani (Miha, Jaka, Lovro) so to nepričakovano zmago omogočili. Živio! Druga, nič manj važna zmaga je ona v Grabštanji. Tudi tam je vse v nemčurskih rokah. Odličen rodoljub tistega kraja pa je tako obrnil, da so župan Seebacher, grajščak Metnitz in vsi slavni „Glanthaler demokrati“ (nekteri pravijo „mokrati“, ker besede ne razumejo) ploh vlekli!

*) Dokazano je tudi, da se je zapisnik volilcev protipostavno popravil v teku zadnjih osem dni, kar bi se ne bilo smelo zgoditi. Pis.

Nasprotno pa se v Pokrčah ni prav nič delalo. Prišlo je samo 8 volilcev in ti so glasovali za nemškutarje. V Rožni Bistrici je fužinski vodja Tobeitz okoli jahal in kmete za svojo stranko lovil. Pa s težavo jih je toliko nalovil, da je bil on izvoljen za volilnega moža, drugi štirji izvoljeni so naši. Pod-Ljubeljem nemškutarski župan v daljne kraje še razglasil ni, kdaj bo volitev; mnogo naših je toraj izostalo. Vendar so voljeni trije Slovenci in le dva nemčurja.

V nemškem Selu Beljaškega okraja so zmagovali po več krajih luteranci, katerih je tam dosti. Če se v slovenskih krajih ta hiba ne popravi, bo trda za naša dva kandidata v Beljaškem okraju. Iz drugih krajev še nimamo poročil.

Dostavek. Ljubljanski listi v novjšem času jako neredno dohajajo k nam. Še le čez 2 ali 3 dni jih dobimo, včasih pa celo izostanejo. Kje je krivda?*)

Iz Celovca, 25. julija. (Volitve volilnih mož.) V Črni so zmagali naši. V Možici, kjer agitira znani „šulferajner“ Rieger, smo propadli. V Bistrici pri Pliberku smo sijajno zmagali. Nemškutarski kandidat Kraut, župan Bistriški, še v svoji občini ni bil voljen za volilnega moža. Tudi v Kapli je voljenih sedem narodnih volilnih mož. V Grebinji so bojda nemškutarji zmagali, da pojdejo k pogrebu nemškutarije v Velikovškem okraju.

Domače novice.

(Pri sv. Jakobu v Ljubljani) pela se bode jutri ob 9. uri pri veliki maši prekrasna Mozartova „Krönungsmesse“ v C-dur.

(Drugo polletje) v šoli „Glasbene Matice“ je dovršeno. Učencev je štel zavod več ko 40, in so bili uvrsteni gledé poduka in napredka na klavirji v pet razredov; goslarji so imeli za-se dva razreda. Vsakdo se bo še spominjal poročila o izvrstnem vspehu, katerega so učenci te šole meseca marca po dovršitvi prve polovice letošnjega leta v Ljubljanski čitalnici javno pokazali. Tedaj čudilo se je vse spretosti nežne mladosti, ktera se je odlikovala tako v petji, kakor tudi na klavirji in goslih.

Sedaj ima zavod zopet nekaj odličnjakov in sicer na glasovirji 3, prav dobrih 8, hvalevrednih 9, zadostno podučeni 5 in nezadostno pa 2. Godli so odlično 4 učenci, prav dobro 3, hvalevredno 8, zadostno 8 in nezadostno trije. Zavod bo otrokom, v Ljubljani bivajočim skrbel za primeren poduk tudi v počitnicah. Naj bo toraj vsem Slovenskim starišem prav toplo priporočen, posebno pa naj se pobrigajo oni, katerih otroci imajo muzikalični talent. Donesek je na mesec neznaten, menda po en goldinar od učenca, napredek pa vendar-le v vsakem oziru velikanski. Vpisovanje sprejemata gg. nadzornik godbene šole Vojteh Valenta in pa učitelj na glasovirji Ohm pl. Janušovski.

(Pritožbe) zarad potepuhov in Robinzonov, ki se po Tivolskim hribu potikajo in posebno na gospe prežajo, ktere se popoldne ondi z otroci sprehajajo, množé se od dne do dne. Res sramota za belo Ljubljano, da takih tatov, katerih se na stotine po Ljubljani potika, in katerih nobeden še danes ne vé, kaj bo jutri v usta vtaknil, ne spravi v deželno posilno delalnico. Ako mestni magistrat do sedaj še takega paragrafa nima, mestni odbor naj mu ga napravi. Ljubljanečani hočemo pred temi modernimi rokovanjaci mir imeti!

(„Brencelj“ izšel je danes jako „špičast“ v svoji 4. (13.) številki in se priporoča vsem, ki se hočejo celo uro dobro zabavati in to za majhne novce. Vrh tega ima za prilogo mično povest „Kako sem se jaz likal“.

(„Jurij s pušo“) je tukaj! Sedma številka tega dobrovoljca na Primorji, ki hodi na lov v „irredentovsko“ grmovje in ondi prepeličarje v strah spravlja, došla je danes Ljubljanskim naročnikom. Zaradi smešnega, jako zabavnega v treh dialektih pisanega gradiva, kjer bode vsled svoje raznovrstnosti gotovo za vsakega nekaj, priporočamo ga vsem našim prijateljem!

(Slepar), ki je po Laškem trgu ljudi sleparil in se je za dr. Streckerja izdajal, ni nikdo drugi, nego pravi pravcati Malovrh, le doktor ni; v Ljubljani

*) Ne vemo. Toliko vemo, da se pri razpošiljavi vse redno godi, kakor vselej. Na Ljubljanski pošti, mislimo, da tudi ni krivde, toraj jo morate drugod iskati. Vredn.

in po Trstu ga dobro poznajo. Spravili so ga v Celji pod ključ.

Telegrami.

Celovec, 25. julija. Vratna vas (Rattendorf) v Ziljski dolini je popolnoma pogorela.

Dunaj, 26. julija. Predarlski deželni zbor sklical se bo na 11. avgusta. Dvorni knjigotržec Braumüller na Dunaji je umrl. Razstavo za gibala in orodja odprl je dopoldne nadvojvoda Karol Ludovik. Navzoči so bili: prvi minister in drugi odličnjaki.

Brno, 26. julija. Deželnega odbora klub sklenil je akte tikajoče se volitve cesarkega namestnika grofa Schönborna izročiti brez debate deželnemu odboru, kateri naj bode volitev preiskaval.

Pariz, 25. julija. V Toulonu umrlo je danes ponoči 15, v Marseille pa 17 ljudi za kolero. Danes čez dan pomrlo jih je pa v Toulonu 13, v Marseille pa 17 za kolero.

Poziv.

Častim se javiti slovenskemu narodu in vsem ljubiteljem slovenske glasbe, da kanim za mesec dni obelodaniti drugo knjigo svojih glasbotvorov.

Da pako zamorem primjereno množino naklade ustanoviti, prosim vsacega, koji se namerava na ovo izdanje predplatiti ali predbrojiti (prednaročiti), da mi nemudoma javiti izvoli. Cena drugej knjigi bode na 1 gld. 50 kr. znižana.

Nadajoč se, da bode moje podvzetje dovoljno podporo v slovenskem narodu našlo, bilježim se z odličnim spoštovanjem

F. S. Vilhar.

V Karlovcu, konec julija 1884.

Tuji.

25. julija.

Pri **Maliči**: Schmidt in Buschek, e. k. nadporočnika, z Dunaja. — Baltesar, Schmidt, Ernst, Englisch, Schönberger, Kraus, Leidmaier, Cary in Glück, trg. potovalec, z Dunaja. Avgust pl. Barber, z družino, iz Budapešta. — Martin Blatnik, vpok. vradnik, iz Vel. Beeskrika. — Dr. Jakob Reiner, e. k. vojaški zdravnik, iz Reke. — Koppstein, trgovec, iz Siska.

Pri **Stonu**: Ernst Ellinger, sekcijski svetnik v finančnem minist., z Dunaja. — Adalbert pl. Drasenovich, dijak, iz Grada. Karl Rother, s soprogo, iz Inomosta. — Andr. Polano, trgovec, s sinom, iz Trsta.

Pri **Tavčarji**: Karl Hillerbrandt, uradnik, z Dunaja. — Schirmbeck, Maudry in Kassidolatz, e. k. častniki, z Dunaja. — Milan Salmhofer, zasebnik, z Dunaja. — Janez Sueng, posestnik, iz Trsta. — Ferd. Rosenberg, trgovec, iz Zagreba. Pirobon in Curlini, zasebnika, iz Macelajo.

Pri **Bavarskem dvoru**: Strafer in Roebbelm, e. k. nadporočnika, z Dunaja. — M. Mandele, zasebnik, iz Bleda.

Pri **Avstrijskem cesarji**: Gottfried Bscheiden, e. k. nadporočnik, z Dunaja. — Ludovik Schiffer, e. k. nadporočnik, z Dunaja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Edvard Ferschnik, učitelj godbe, s hčerjo, iz Celovca.

Umrli so:

23. julija. Anton Lokar, krojaški pomočnik, 28 let, Vegove ulice št. 10, jetika.

V bolnišnici:

22. julija. Franc Ciglar, dninar, 17 let, vsled edema v možganih.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

26. julija.

Papirna renta po 100 gld.	80 gl. 85	kr.
Sreberna	81	70
4% avstr. zlata „renta“, davka prosta	103	25
Papirna renta, davka prosta	96	—
Akcijske avstr.-ogerske banke	857	—
Kreditne akcije	160 gld. 304	60
London	121	75
Srebro	—	—
Ces. cekini	5	74
Francoski napoleond.	9	66½
Nemške marke	59	55

Od 25. julija.

Ogerska zlata renta 6%	122 gl. 20	kr.
„ „ 4%	91	95
„ „ papirna renta 5%	88	80
Akcijske anglo-avstr. banke	200 gld. 109	—
„ „ Länderbanke	102	—
„ „ avst.-oger. Lloyd v Trstu	542	—
„ „ državne železnice	317	10
„ „ Tramway-društva velj. 170 gl.	214	25
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 125	—
4% državne „ „ 1860	500	135
Državne „ „ iz l. 1864	100	168
„ „ 1864	50	168
Kreditne srečke	100	176
Ljubljanske srečke	20	23
Rudolfove srečke	10	19
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108	50
„ „ Ferdinandove sev.	105	75
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104	50

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10,

priporočata stalno, dobro izbrano zalogo najboljše kmetijskega in poljedelškega orodja in strojev, posebno krmoreznic in slamoreznic Henrika Lanža v Mannheimu, kakor tudi druge najboljše izkušene izdelke; nadalje: Žitne snažnilnice, vozove, sani, pluge, sesalnice, cevi za vodnjake in vodnjake same, štedilna ognjišča, peči, ognja in tatov varne kase itd.; — potem izvrstni kamniški cement in poljski mavec (gips); dalje železnične šine in kovanja za stavbe, — vse to po najnižjih cenah v zalogi in po unanjem naročilu, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (15)

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporoča in razpošilja s poštnim povzetjem

Marijacelske kapljice za želodec,

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten vspeh pri vseh boleznih v želodec in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodec, bitje srea, zabasanje, gliste, bolezní na vrani, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 glod.

Svarilo! Opozarjamo, da se tiste istilute Marijacelske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ zraven rotovža na Mestnem trgu v Ljubljani pri J. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Schutzmarke.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezní na nogi slno trpeli in razna domača zdravila brezvspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujša prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit vspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednaki bolezní priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisrčnejšo zahvalo, vsem spoštovanjem udani

Franc Jug,

(17) posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne otekline. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživiljače, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kricistilne kroglice,

e. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpjenih udih, skazenem želodec, jetrnih in obistnih boleznih. v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo.

Naročila iz dežele izvrše se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja

na mestnem trgu v Ljubljani.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.